

## Arrest

nr. 275 958 van 11 augustus 2022  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE  
Koning Albertlaan 128  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op gezinshereniging met zijn Nederlandse broer. Op 15 februari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die tezamen in een bijlage 20 aan verzoeker ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.10.2021 werd ingediend door:*

Naam: [E.K.]  
Voorna(a)m(en): [A.]  
Nationaliteit: Marokko  
[...]

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 06.10.2021 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [E.K.S] van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

*- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in maart 2020 een visum C bekam vanweg de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek bij [M.A.] uit Neuss; dat dit visum geldig was van 14.03.2020 tot 12.04.2020; dat de geplande aankomstdatum op 14.03.2020 was.*

*- « Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) nr. 1537/GH/20 dd. 22.10.2020. Echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie ná het vertrek van betrokkene uit Marokko.*

*- Attestations de non immatriculation van het kadaster van Tanger n° L847767 dd. 13.11.2020 en n° L847897 dd. 03.08.2021 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert minstens maart/april 2020 Marokko heeft verlaten. Deze attesten zeggen niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze attesten ook niet uitsluiten dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermelden deze attesten eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.*

*- Attestations de non emploi dd. 26.10.2020 en dd. 03.08.2021 waarin de lokale autoriteiten van het 13e administratieve district van Tanger verklaren dat betrokkene op het ogenblik van het opstellen van het attest geen professionele activiteit uitoefent ("n'exerce actuellement aucune profession"). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert minstens maart of april 2020 Marokko heeft verlaten. De attesten zeggen niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Ten aanzien van de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko verklaarde betrokkene in maart 2020 overigens in Marokko economisch actief te zijn als bediende en zodoende over de nodige bestaansmiddelen te beschikken.*

*- Geldstorting via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 28.09.2020, 26.10.2020, 26.11.2020, 28.12.2020, 25.01.2021, 25.02.2021 en geldstorting vanwege de referentiepersoon op betrokkenes rekening in Marokko 26.03.2021, 25.04.2021, 26.05.2021, 25.06.2021, 23.07.2021. Echter uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene Marokko reeds in maart 2020 heeft verlaten met een visum dat slechts tot 12.04.2020 geldig was. Hoedanook heeft een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land*

van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Ten aanzien van de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko verklaarde betrokkene immers in maart 2020 overigens in Marokko economisch actief te zijn als bediende en zodoende zelf over de nodige bestaansmiddelen te beschikken.

- Uittreksel van het Marokkaans strafregister op naam van betrokkene
- Arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van de referentiepersoon

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert april 2016 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn echtgenote en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 06.10.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.10.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

*Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.  
Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980*

*Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn boer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting verwoordt verzoeker zijn middel als volgt:

*“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn aankomst in België, en dat hij niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.*

*Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat het bewijs van onvermogen slechts ondergeschikt is. aan het gegeven dat verzoeker ten laste is van de Unieburger. Uw Raad heeft reeds bevestigd dat de toepassing van artikel 47/1, 2° Vw. in hoofdzaak afhankelijk is van een ‘actieve ondersteuning door de referentiepersoon’ en dat het bewijs dat verzoeker onvermogen is slechts een bijzaak is in dit kader (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725). De kern van het begrip ‘ten laste’ is dat de betrokkene wordt ondersteund door de referentiepersoon, en niet dat hij onvermogen is. Zie.*

*“De Raad is van oordeel dat verzoekster reeds de inspanning heeft geleverd aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten diende te betalen in 2016.*

*Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van X - Pagina 9 onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op*

*zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. ” (RvV nr. 211.725 van 26 oktober 2018)*

*Verzoeker heeft een hele reeks documenten voorgelegd, afkomstig van de officiële Marokkaanse autoriteiten, waaruit afgeleid kan worden dat hij onvermogen is in Marokko.*

*Deze documenten konden volgens de verwerende partij echter niet in aanmerking worden genomen omdat zij betrekking hebben op een periode waarin verzoeker niet meer in zijn land van herkomst was.*

*De verwerende partij stelt eenvoudigweg dat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker in maart 2020 Marokko heeft verlaten, en dat hij sindsdien niet meer in zijn land van herkomst zou zijn geweest. Bijgevolg meent de verwerende partij dan ook dat om in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 47/1,2° Vw., verzoeker documenten dient voor te leggen waaruit blijkt dat hij ten laste was van de referentiepersoon in de periode voor maart 2020, hetgeen hij niet heeft gedaan.*

*Het is echter zo dat verzoeker op illegale wijze in juni 2020 terug naar Marokko is gegaan, en aldaar is gebleven tot september 2021.*

*Hoewel verzoeker zelf geen stukken heeft voorgelegd die zijn terugkeer naar Marokko kunnen attesteren, waren er voldoende indicaties dat verzoeker zich tussen juni 2020 en zijn vertrek naar België in Marokko bevond.*

*Zo werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in Marokko diende te zijn om boven vernielde documenten überhaupt te kunnen bemachtigen, alsook werd er geen rekening gehouden met het feit dat de geldoverschrijvingen zijn gebeurd naar een rekening bij een Marokkaanse bank, gevestigd in Marokko (stuk 2).*

*Verwerende partij heeft dus weldegelijk nagelaten alle feitelijke omstandigheden in acht te nemen en een grondig onderzoek te voeren, alsook dit op afdoende wijze te motiveren. Het simpelweg verwijzen naar het administratief dossier laat verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat verzoeker sinds maart 2020 niet meer in zijn land van herkomst zou zijn geweest. Bovendien, gezien er weldegelijk indicaties waren dat verzoeker misschien terug was gekeerd naar Marokko, had de verwerende partij eveneens de mogelijkheid om de verzoeker te horen.*

*De verwerende partij heeft eveneens nagelaten dit te doen.*

*Daarenboven werd de bewijswaarde van de documenten door verwerende partij in vraag gesteld. De verwerende partij meent dat de ‘Attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC)’ een dubieus karakter hebben omdat dit attest zou opgesteld zijn op basis van een verklaring op eer van verzoeker.*

*De verwerende partij laat echter na te motiveren waarom zij meent dat dit zo is (zie RvV nr. 200 215 van 23 februari 2018), waardoor verzoeker niet weet waarom dit document precies geweerd is. Bijgevolg maakt de verwerende partij zich schuldig aan een schending van de materiële motiveringsplicht.*

*Bovendien, ongeacht de vraag of het document is opgesteld op basis van een verklaring op eer, artikel 47/3, 2° Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat bij ontstentenis van documenten afkomstig van de officiële bevoegde instanties van het land van herkomst van de betrokkene, het bewijs van ten laste zijn geleverd kan worden door elk passend middel. In casu is hier dus aan voldaan.*

*De verwerende partij mag dit document dus niet zomaar buiten kijf stellen, hetgeen getuigt van een onzorgvuldige houding in hoofde van de verwerende partij.*

*Wat betreft het attest waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen heeft in Marokko, stelt de verwerende partij dat uit dit document niet blijkt dat verzoeker niet beschikt over enig ander onroerend goed in andere delen van Marokko. Gelet op het feit dat de verwerende partij alle andere documenten heeft geweerd, getuigt deze motivering van een zekere vooringenomenheid.*

*Het lijkt immers sterk dat verzoeker, geboren en getogen in Tanger, wel over onroerende goederen zou beschikken in andere delen van Marokko. Deze bewering beantwoordt alleszins niet aan de redelijkheid. Het staat niet aan de verzoeker om overal attesten van voor te leggen, maar wel van de meest logische regio/land.*

*Ten slotte, wat betreft het attest van werkloosheid van verzoeker, stelt de verwerende partij vlakweg dat verzoeker zelf verklaard heeft dat hij tewerkgesteld was in de periode voor zijn vertrek uit Marokko in maart 2020. Dit gegeven wordt evenwel niet betwist door verzoeker.*

*De wering van dit bewijsstuk stoelt echter op de foute veronderstelling vanwege de verwerende partij dat verzoeker sinds maart 2020 niet meer in Marokko is geweest. Zoals hoger uiteengezet heeft de verwerende partij nagelaten hieromtrent een afdoend en zorgvuldig onderzoek over te voeren, waardoor de wering van dit stuk eveneens onrechtmatig is.*

*Ongeacht de vraag of verzoeker voldoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst, dient benadrukt te worden dat verzoeker daarentegen weldegelijk bewijs heeft voor gelegd dat hij actief financiële steun ontving van de referentiepersoon, met name de bewijzen van geldoverschrijvingen voor de periode van september 2020 tot augustus 2021 (stuk 2). Hieruit kan op onbetwistbare wijze worden afgeleid dat verzoeker weldegelijk ‘ten laste’ was van zijn broer in zijn land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag. Dit getuigt van een ‘echte’ afhankelijkheid in het licht van de*

concrete omstandigheden, zijnde de COVID- 19 pandemie, de vrijheidsbeperkende maatregelen die daarmee gepaard gaan/gingen, en de negatieve impact die deze had op het economisch klimaat, in het bijzonder op de tewerkstellingsmogelijkheden. Daarnaast getuigt dit ook van een 'structurele' afhankelijkheid, gezien de geldoverschrijvingen op maandelijkse basis gebeurden, en dit voor een lange periode.

Zie:

*"Ten overvloedige blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). "* (RvV nr. 211.725 van 26 oktober 2018)

Deze redenering is *mutatis mutandis* van toepassing.

Het is dus zo dat het loutere gegeven dat verzoeker voor een lange periode (bijna een jaar) op structurele basis financiële steun heeft ontvangen, voldoende is om hem te kunnen beschouwen als ten laste. Dit wordt bevestigd door zowel het Hof van Justitie als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij heeft echter nagelaten deze stukken op zorgvuldige wijze in overweging te nemen, rekening houdend met alle feitelijke omstandigheden, en niet enkel degene die blijken uit het administratief dossier *sensu stricto*.

De verwerende partij heeft zich bijgevolg schuldig gemaakt aan een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, nu vaststaat dat zij geen correcte en redelijke belangenafweging heeft gemaakt. Er is eveneens sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, gezien de verwerende partij niet alle feitelijke omstandigheden in overweging heeft genomen, en nagelaten heeft dit grondig te onderzoeken. Tot slot heeft de verwerende partij op schromelijke wijze nagelaten haar beslissing afdoend te motiveren, waardoor er eveneens sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht. "

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "het recht op vrij verkeer" zoals vervat in artikel 3, tweede lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie, van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting licht verzoeker zijn middel toe als volgt:

*"De verwerende partij meent dat er geen sprake kan zijn van een schending van het recht op vrij verkeer in hoofde van de referentiepersoon, enerzijds omdat hij al meer dan vijftien jaar in België heeft verbleven en bijgevolg al jarenlang gebruik heeft kunnen maken van zijn recht op vrij verkeer, en anderzijds omdat hij zich reeds heeft laten vervoegen door zijn toenmalige echtgenote en zijn kinderen. Bijgevolg moet verzoeker dan ook geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot het Belgische grondgebied.*

*Het is echter zo dat het feit dat verzoeker reeds enkele jaren in België heeft verbleven, irrelevant is in de beoordeling of het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden zou zijn door het weigeren van de aanvraag in toepassing van artikel 47/1,2° Vw.*

*"Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon sinds 24 juli 2012 in België verblijft en er geen sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer. De verwerende partij gaat er hiermee echter aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen. Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. "* (RvV nr. 250 751 van 10 maart 2021)

Deze redenering is *mutatis mutandis* van toepassing.

Het is dus zo dat de situatie waarin een familielid ten laste wordt van een Unieburger kan ontstaan nadat de Unieburger zich in een andere EU-lidstaat heeft gevestigd. Bijgevolg mag uit het feit dat de referentiepersoon reeds enkele jaren in België verblijft in geen enkel geval de conclusie worden getrokken dat zijn recht op vrij verkeer niet zou geschonden zijn door het weigeren van een verblijfsrecht voor verzoeker.

Wat betreft de vaststelling dat de referentiepersoon zich reeds heeft laten vervoegen door zijn toenmalige echtgenote en kinderen, dient eveneens geconcludeerd te worden dat deze vaststelling er niet toe doet. Er is geen limiet op het aantal familieleden waarmee een Unieburger herenigd kan worden. Bijgevolg mag dit dan ook geen rol spelen in de beoordeling of het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden zou zijn.

De verwerende partij heeft duidelijk geen zorgvuldige en redelijke afweging gemaakt tussen haar eigen belangen en de belangen van verzoeker en de referentiepersoon, rekening houdend met alle feitelijke omstandigheden.

Er is duidelijk geen nauwkeurig onderzoek gebeurd met inachtneming van de persoonlijke situatie van de betrokkenen, nu de verwerende partij haar beslissing laat steunen op vaststellingen die er niet toe doen. Er werd niet op diepgaande wijze onderzocht op het recht op vrij verkeer in hoofde van de referentiepersoon gevrijwaard werd.

Bovendien, zoals uitdrukkelijk bevestigd in de 6de overweging van de Burgerschapsrichtlijn, diende de verwerende partij rekening te houden met de relatie tussen de verzoeker en de referentiepersoon, alsook met het feit dat er tussen hen een afhankelijkheidsrelatie is.

Verzoeker heeft geen vrouw of kinderen om op terug te vallen, noch kunnen zijn ouders enige ondersteuning bieden, gelet op hun zeer hoge leeftijd. Verzoeker heeft enkel maar zijn broer om beroep op te doen. Derhalve kan hun band gezien worden als een gezinsband. Het feit dat zowel verzoeker als de referentiepersoon geen eigen/afzonderlijk gezin hebben, en bijgevolg enkel beroep kunnen doen op elkaar, werd door de verwerende partij niet in overweging genomen.

Door de aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 2° Vw. te weigeren, komt evenwel het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon in het gedrang. Door de toekenning van een verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren, ontstaat er weldegelijk een belemmering op het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon nu hij zich in België niet kan laten vervoegen door verzoeker. Door na te laten dit op afdoende wijze te onderzoeken, maakt verwerende partij zich schuldig aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op het feit dat verzoeker gescheiden zal worden van het enige familielid die hem kan ondersteunen, komt eveneens het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel in het gedrang."

2.3. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen concreet als volgt:

"Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat er geen/onvoldoende rekening werd gehouden met de Marokkaanse documenten waaruit zou blijken dat verzoeker onvermogen is.

In de bestreden beslissing wordt degelijk met alle stukken die verzoeker voorlegde in het kader van zijn aanvraag rekening gehouden.

Verzoeker legde volgende Marokkaanse documenten neer:

- Attestation de non imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux dd.22.10.2020, het document heeft betrekking op de situatie NA het vertrek van verzoeker uit Marokko alsook is het attest opgesteld na een verklaring van eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

- Attestations de non immatriculation van het kadaster van Tanger, het neergelegde document is opgesteld NA het vertrek van verzoeker uit Marokko en is enkel van toepassing op Tanger en niet op heel Marokko.

- Attestations de non emploi dd. 26.10.2020 en dd.3.8.2021, de neergelegde documenten hebben betrekking op de situatie van verzoeker NA vertrek uit Marokko.

- Twaalf geldstortingen van de referentiepersoon tav verzoeker die dateren na september 2020, waarbij verzoeker al in Europa was en Marokko had verlaten. De bedragen dateren tussen 195euro en 300euro. De bestaansminimum in Marokko bedraagt rond de 350eur (zonder de kosten van huur).<sup>1</sup>

Uit de geldstortingen blijkt niet direct met welke intenties deze bedragen zijn overgemaakt door de referentiepersoon.

- Uittreksel van het Marokkaanse strafregister van verzoeker.

- Marokkaanse reispaspoort van verzoeker waaruit blijkt dat hij in maart 2020 een visum C bekam vanwege de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko. De visum-C was geldig van 14.3.2020 tot 12.4.2020.

- Loonfiches van de referentiepersoon en zijn arbeidsovereenkomst.

Met bovenvermelde documenten claimt verzoeker dat hij onvermogen is en dat hij ten laste is van de referentiepersoon maar het administratief dossier vermeldt dat verzoeker een visum C heeft bekomen van de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko waarbij het beroep bij de visumaanvraag bediende vermeldt hetgeen volledig in contradictie is met bovenstaande elementen.

Bij een toeristenvisum (visum C) moet de aanvrager steeds bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van de voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar herkomstland alsook moet de aanvrager bewijzen dat het centrum van zijn belangen in land van herkomst

*behoudt. Men moet dus aantonen aan dat men het voornemen heeft om het Schengengrondgebied vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.*

*Elke EU-lidstaat werkt op dezelfde manier bij het toekennen van een Schengenvisum, met name de aanvrager moet steeds objectieve en verifieerbare documenten toevoegen aan zijn visumaanvraag zodat de feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden. Het zou me ten zeerste verbazen dat verzoeker een visum type C verkrijgt zonder enige stavingsstuk omtrent zijn professionele activiteiten te moeten voorleggen.*

*Trouwens, verzoekende partij brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Nederlandse broer waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een familiaal band volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Om deze reden kan verzoekende partij zich dan ook niet nuttig op artikel 21 VWEU beroepen.*

*De gemachtigde is op de hoogte dat verzoeker bij de referentiepersoon inwoont. Het samenwonen op zich volstaat echter niet om te genieten van een recht op verblijf.*

*De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen."*

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Verzoeker diende een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij hij zich beriep op zijn hoedanigheid van "ander familielid" van een Nederlands onderdaan zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van zijn Nederlandse broer. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*[...]*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"*

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

*"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."*

2.6. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.*

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

*“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.*

*Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.*

*In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.*

*Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *“andere familieleden”* van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een

belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie *“te begeleiden naar”* het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term *“begeleiden”* slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip *‘ten laste zijn’* stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

*“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.*

*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-band met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.*

*Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).*

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst *“op het ogenblik”* dat de derdelander verzoekt om *“zich bij de burger van de Unie te voegen”* te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie *“te voegen”* in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst *“te begeleiden”* naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst *“te vervoegen”* in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is *‘begeleiden’*), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet

noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is *‘vervoegen’*). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

2.7. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden merkte verweerder *“in eerste instantie”* op dat de Nederlandse referentiepersoon sedert april 2016 in België verblijft, en zich ook reeds liet vergezellen door zijn echtgenote en kinderen, en dat er dus van een dreigende schending van zijn recht op vrij verkeer geen sprake kan zijn.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij voert aan dat de situatie van afhankelijkheid ook kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd en dat zijn aanvraag dus niet kon worden geweigerd louter op grond van de vaststelling dat de referentiepersoon reeds enkele jaren in België verblijft en zich hier zelfs liet vergezellen door zijn echtgenote en kinderen, zonder onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen. Verzoeker geeft aan dat hij ingevolge een noodgedwongen verlengd verblijf in Duitsland en de coronapandemie bij zijn (illegale) terugkeer naar Marokko in juni 2020 zijn werk verloor en hij er niet langer aan werk geraakte en zo ten laste is gekomen van zijn Nederlandse broer die in België verblijft.

Uit de reeds aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de afhankelijkheidsband tussen de burger van de Unie en de andere familieleden volgt dat het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd. Hij kan de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet. In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het is vereist dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie *“te voegen”* in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet en hij moet de mogelijkheid hebben om een beslissing aangaande zijn aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van zijn persoonlijke situatie is gebaseerd (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 22).

Om voormelde redenen en gelet op het door verzoeker aangevoerde, is de Raad de mening toegedaan dat verweerder in het voorliggende geval niet kon volstaan met de loutere vaststellingen dat de Nederlandse referentiepersoon reeds sinds enkele jaren in België verblijft en hij zich hier reeds liet vervoegen door zijn echtgenote en kinderen, om te besluiten dat de aanvraag moet worden afgewezen. Verweerder gaat er met zijn beoordeling aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds met zijn eigen gezin in het gastland heeft gevestigd. Het is net deze situatie die verzoeker inroept. Derhalve kan verweerder de bestreden weigeringsbeslissing niet louter op grond van deze elementen schragen. Verzoeker maakt in zijn geval aannemelijk dat minstens een concrete beoordeling van zijn persoonlijke situatie aan de hand van de door hem voorgelegde stavingstukken zich opdrong, vooraleer kon worden besloten dat niets erop wijst dat de referentiepersoon zich ertoe zou zien gedwongen België of de Europese Unie te moeten verlaten indien verzoeker niet zou worden toegelaten tot een verblijf.

2.8. In zijn beslissing is verweerder wel degelijk ook concreet ingegaan op de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

*“- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in maart 2020 een visum C bewam vanwege de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko met*

oog op familiebezoek bij [M.A.] uit Neuss; dat dit visum geldig was van 14.03.2020 tot 12.04.2020; dat de geplande aankomstdatum op 14.03.2020 was.

- « Attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) nr. 1537/GH/20 dd. 22.10.2020. Echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie ná het vertrek van betrokkene uit Marokko.

- Attestations de non immatriculation van het kadaster van Tanger n° L847767 dd. 13.11.2020 en n° L847897 dd. 03.08.2021 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert minstens maart/april 2020 Marokko heeft verlaten. Deze attesten zeggen niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze attesten ook niet uitsluiten dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermelden deze attesten eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- Attestations de non emploi dd. 26.10.2020 en dd. 03.08.2021 waarin de lokale autoriteiten van het 13e administratieve district van Tanger verklaren dat betrokkene op het ogenblik van het opstellen van het attest geen professionele activiteit uitoefent ("n'exerce actuellement aucune profession"). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert minstens maart of april 2020 Marokko heeft verlaten. De attesten zeggen niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Ten aanzien van de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko verklaarde betrokkene in maart 2020 overigens in Marokko economisch actief te zijn als bediende en zodoende over de nodige bestaansmiddelen te beschikken.

- Geldstorting via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 28.09.2020, 26.10.2020, 26.11.2020, 28.12.2020, 25.01.2021, 25.02.2021 en geldstorting vanwege de referentiepersoon op betrokkenes rekening in Marokko 26.03.2021, 25.04.2021, 26.05.2021, 25.06.2021, 23.07.2021. Echter uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene Marokko reeds in maart 2020 heeft verlaten met een visum dat slechts tot 12.04.2020 geldig was. Hoedanook heeft een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Ten aanzien van de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko verklaarde betrokkene immers in maart 2020 overigens in Marokko economisch actief te zijn als bediende en zodoende zelf over de nodige bestaansmiddelen te beschikken.

- Uittreksel van het Marokkaans strafregister op naam van betrokkene

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van de referentiepersoon".

Gelet op de verschillende voorgelegde stukken zoals hierboven besproken, oordeelde verweerder dat niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat op basis hiervan evenmin blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst onvermogen en ten laste van de referentiepersoon was.

2.9. Verzoeker geeft niet aan het motief te betwisten dat hij aan de hand van de voorgelegde stavingstukken niet heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Wel betwist hij het motief dat hij aan de hand van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

2.10. Inzake het ten laste zijn in het land van herkomst legde verzoeker allereerst verschillende bewijzen voor van financiële steun die hij ontving van de Nederlandse referentiepersoon, meer bepaald van geldstorting via Western Union in de periode van september 2020 tot en met februari 2021 en van geldoverschrijving op zijn rekening in Marokko in de periode van maart 2021 tot en met juli 2021. Verweerder weigerde deze stukken in aanmerking te nemen, omdat volgens hem verzoeker reeds sinds maart 2020 niet langer in Marokko verblijft. Hij wees erop dat uit het administratieve dossier van verzoeker blijkt dat hij in maart 2020 een visum type C kreeg van de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op een familiebezoek in Europa. Hij stelde dat dit visum geldig was van 14 maart 2020 tot 12 april 2020 en de geplande aankomstdatum 14 maart 2020 was. Hij gaf aan dat volgens hem verzoeker na dit

familiebezoek niet is teruggekeerd naar Marokko en dat de voorgelegde stukken dus niets zeggen over de periode dat hij nog in Marokko verbleef.

Verzoeker betwist deze motivering en betoogt dat hij, door de uitbraak van de covidpandemie in Europa en de wereldwijde lockdowns vanaf maart 2020, tijdens het familiebezoek vast kwam te zitten in Duitsland en hij in juni 2020 op illegale wijze is teruggekeerd naar Marokko. Hij stelt er vervolgens tot september 2021 te hebben verbleven en pas hierna naar België te zijn gekomen waar hij op 6 oktober 2021 de thans voorliggende aanvraag indiende. Hij betoogt dat er voldoende indicaties aanwezig waren in zijn dossier die aantonen dat hij tussen juni 2020 en september 2021 in Marokko verbleef. Hij verwijst hiervoor in het bijzonder naar de bewijzen van financiële steun.

In dit verband dient de Raad vast te stellen dat verzoeker, inzake de geldoverdrachten via Western Union in de periode van september 2020 tot en met februari 2021, telkens zowel de bewijzen van verzending als ontvangst voorlegde, waaruit blijkt dat de door de referentiepersoon overgemaakte bedragen door verzoeker telkens persoonlijk werden afgehaald in een Western Union kantoor in Tanger, Marokko. De stukken aangaande de ontvangst van het geld geven aan dat verzoeker hierbij werd geïdentificeerd aan de hand van zijn nationale identiteitskaart. Daarnaast legde verzoeker eveneens zijn internationaal paspoort voor dat hem op 8 januari 2021 werd uitgereikt door de '*préfecture de Tanger-Assilah*'. Deze door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde stukken geven dus inderdaad aan dat verzoeker, na zijn bezoek aan familie in Duitsland in maart 2020, is teruggekeerd naar Marokko. Het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoeker sinds maart 2020 niet langer in Marokko verblijft, strookt dan ook niet met de stukken van het administratief dossier. Minstens blijkt niet dat verweerder op dit punt alle relevante gegevens en stukken van het administratief dossier op voldoende zorgvuldige wijze in rekening heeft gebracht.

Verweerder duidde verder, inzake de voorgelegde bewijzen van financiële steun, nog dat de ondersteuning van de referentiepersoon aan verzoeker niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat verzoeker zou kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Hij stelde dat ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in zijn land van herkomst zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften kunnen worden overgemaakt. Hij wees erop dat verzoeker in maart 2020 aan de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko verklaarde dat hij economisch actief was als bediende en hij zodoende zelf over de nodige bestaansmiddelen kon beschikken.

Verzoeker betwist ook deze motieven. Hij stelt dat hij inderdaad in maart 2020 was tewerkgesteld, doch dat hij deze tewerkstelling is kwijtgeraakt door zijn noodgedwongen verlengd verblijf in Duitsland door de covidpandemie. Hij geeft hierbij aan dat hij pas na zijn terugkeer naar Marokko in juni 2020 ten laste is gekomen van de Nederlandse referentiepersoon, doordat hij zijn job was kwijtgeraakt en hij door de covidpandemie in Marokko geen nieuw werk heeft kunnen vinden en er ook niet kon terugvallen op andere familieleden. Dit ten laste zijn is volgens hem wel degelijk aangetoond door middel van de voorgelegde bewijzen van onvermogen en van het overmaken van geldelijke steun.

De Raad stelt vast dat ook de voormelde motivering in de bestreden weigeringsbeslissing is aangetast door de hierboven reeds vastgestelde incorrecte en onzorgvuldige feitenvinding. Verweerder ging ervan uit dat verzoeker reeds in maart 2020 definitief is vertrokken uit Marokko en stelt vast dat hij op dat ogenblik economisch actief was en zo in zijn eigen bestaansmiddelen kon voorzien in dit land. Evenwel verloor verweerder hierbij uit het oog dat er concrete aanwijzingen voorhanden zijn in het dossier van verzoeker dat hij na zijn bezoek aan Duitsland was teruggekeerd naar Marokko en hij pas op een later tijdstip vanuit Marokko naar België kwam om de referentiepersoon te vervoegen. Verweerder diende de situatie op dit laatste tijdstip in ogenschouw te nemen. In de gegeven omstandigheden konden de voorgelegde geldstortingen niet zonder meer opzij worden geschoven omwille van de tewerkstelling in maart 2020, althans niet zonder het geheel van de voorgelegde stukken inzake de situatie van verzoeker in Marokko sinds zijn terugkeer naar dit land in rekening te brengen. Zo legde verzoeker onder meer een attest van 26 oktober 2020 voor waarin de lokale autoriteiten van het 13e administratieve district van Tanger verklaren dat verzoeker op het ogenblik van het opstellen van het attest geen professionele activiteit uitoefende. Het verwerven van voldoende bestaansmiddelen via een tewerkstelling in maart 2020 betekent niet noodzakelijkerwijze dat verzoeker vanaf september 2020 geen behoefte kon hebben aan financiële hulp van de Nederlandse referentiepersoon om in zijn basisnoden te voorzien.

2.11. Inzake het ten laste zijn van in het land van herkomst legde verzoeker verder nog enkele stukken voor van de lokale autoriteiten in Marokko die zijn situatie van onvermogen in dit land moeten aantonen

in de periode voor zijn komst naar België om de referentiepersoon te vervoegen. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoeker met deze aangebrachte stukken niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn (geweest) in het land van herkomst.

Verweerder motiveerde voor elk van deze attesten in eerste instantie dat deze betrekking hebben op de situatie na het vertrek van verzoeker uit Marokko, waardoor deze niet dienstig zijn. Hierbij steunde verweerder andermaal op het door Duitsland afgegeven Schengenvisum en verzoekers familiebezoek aan Duitsland in maart/april 2020, wat hem deed besluiten dat verzoeker reeds sinds maart/april 2020 definitief was vertrokken uit Marokko. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat de door verzoeker aangebrachte stukken wel degelijk concrete aanwijzingen bevatten dat hij sindsdien is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en dat hij ten minste in de periode september 2020 – februari 2021 wel degelijk opnieuw verbleef in het land van herkomst. Deze gegevens van het dossier zijn door verweerder onterecht niet in rekening gebracht bij zijn beoordeling. Ook dit motief kan dus niet langer standhouden.

Wat betreft de voorgelegde attesten van niet-tewerkstelling van 26 oktober 2020 en 3 augustus 2021, verwees verweerder voor het overige opnieuw naar verzoekers verklaring tegenover de Duitse autoriteiten in het kader van zijn visumaanvraag dat hij in maart 2020 was tewerkgesteld in Marokko. Hiermee gaf verweerder aan dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Marokko wel degelijk tewerkgesteld bleek te zijn, maar hierbij ging hij dus andermaal voorbij aan de concrete aanwijzingen dat verzoeker na het familiebezoek in Duitsland wel degelijk blijkt te zijn teruggekeerd naar Marokko en hij pas op een later tijdstip definitief vertrok uit Marokko om de referentiepersoon in België te vervoegen. Een en ander maakt dat er geenszins sprake is van een correcte en zorgvuldige motivering waarom de voormelde attesten niet aanvaardbaar zijn als bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Beide attesten zijn opgesteld door officiële instanties in Marokko en stellen duidelijk dat verzoeker op 26 oktober 2020 en op 3 augustus 2021 geen enkele professionele activiteit uitoefende.

Wat betreft de “*attestations de non immatriculation*” van het kadaster van Tanger van 13 november 2020 en van 3 augustus 2021 waarin wordt verklaard dat verzoeker geen onroerend goed bezit in Tanger, wijst verweerder er verder nog op dat deze attesten “*ook niet uitsluiten dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermelden deze attesten eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.*” Hierbij dient er echter te worden opgemerkt dat geenszins wordt betwist dat verzoeker afkomstig is van Tanger, zodat het logisch is dat verzoeker zich richtte tot deze lokale autoriteiten om de vereiste attesten te bekomen. Verzoeker betoogt terecht dat het niet aan hem toekomt om attesten van over heel Marokko neer te leggen, maar wel van de meest logische regio van het land van herkomst. Er zijn geen aanwijzingen van banden van verzoeker met een andere regio in het land van herkomst. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar het voorgelegde bewijs van onvermogen aan de kant wordt geschoven, louter omdat het enkel handelt over het rechtsgebied van Tanger en niet over het volledige grondgebied van Marokko. In dit verband kan trouwens ook worden gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, waaruit volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking inzake de attesten van niet-tewerkstelling.

Aangaande het “*attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC)*” van 22 oktober 2020 motiveert verweerder verder nog dat dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit de bewoordingen van het attest zelf blijkt inderdaad dat dit is opgemaakt op basis van een verklaring op eer. Rekening houdend met de eerdere vaststellingen, kan verweerder zich echter niet enkel op dit motief beroepen om te stellen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Immers heeft hij meerdere andere stukken voorgelegd waarmee niet op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden.

2.12. Verweerder heeft aldus de bestreden weigeringsbeslissing niet genomen op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het komt niet aan de Raad toe om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een nieuwe beoordeling inzake het ten laste zijn te maken aan de hand van de door verzoeker neergelegde stukken. Het komt verweerder toe het geheel van de voorgelegde stukken aan een nieuwe beoordeling te onderwerpen, ditmaal op basis van een correcte feitenvinding die alle relevante gegevens in rekening brengt.

2.13. De beschouwingen van verweerder in de nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Verweerder beperkt er zich zo toe om de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing te herhalen. In zoverre hij nog opmerkt dat de sommen in de voorgelegde geldverzendings tussen de

195 en 300 euro bedragen, dat het bestaansminimum in Marokko 350 euro bedraagt en dat uit de geldstortingen niet direct blijkt met welke intentie deze werden overgemaakt, wijst de Raad erop dat deze motieven niet kunnen worden gelezen in deze bestreden beslissing en aldus als a posteriori zijn te beschouwen. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

2.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.15. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. Verweerder kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder dat kan worden vastgesteld of hij op een correcte en zorgvuldige wijze is nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dringt zich dus evenzeer op.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS